Părintele Sofian Boghiu despre Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, Basarabov - “Suntem pe pământ ca să câştigăm cerul!”

Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, Basarabov (27 octombrie):

https://www.academia.edu/43316673/Sf%C3%A2ntul_cuvios_Dimitrie_cel_nou_Basarabov_27_octombrie_

https://archive.org/details/sfantul-cuvios-dimitrie-cel-nou-basarabo

https://www.slideshare.net/steaemy1/sfntul-cuvios-dimitrie-cel-nou-basarabov-27-octombrie

***

Materiale despre Sfântul cuvios Dimitrie cel nou, Basarabov:

https://independent.academia.edu/emystea/Sf-cuv-Dimitrie-cel-nou,-Basarabov

https://archive.org/details/@steaemy?query=Dimitrie+cel+nou

https://www.slideshare.net/steaemy1/search_my_uploads?type=&new=&q=Dimitrie+cel+nou

&&&

Întru tine, părinte s-a mântuit cel după chip…

După care chip, fraţi creştini? După chipul lui Dumnezeu din noi. La Sfinţii cuvioşi care au pustnicit şi au trăit viaţa după voia lui Dumnezeu, vedem în fapt cum „s-a mântuit cel după chip" cum spune cântarea pe care mă bucur că o spuneţi cu atâta evlavie. Acest îndemn la cântare, fraţi creştini, picură în suflet râvnă pentru cei care şi-au mântuit chipul lui Dumnezeu din ei.

Acest chip al lui Dumnezeu din noi, dacă-l mântuim atingem desăvârşirea, ideal pe care îl recomandă Hristos tuturor, cu glas puternic, pe muntele Fericirilor: „***Fiţi desăvârşiţi precum Tatăl vostru cel ceresc desăvârşit este!***".

A fost spus nu numai pentru mulţimile de atunci, ci şi pentru noi cei de astăzi. Desăvârşirea nu este un îndemn, o poruncă numai pentru anumite categorii de oameni pe care îi numim "sfinţi", desăvârşirea a fost rostită şi poruncită pentru toţi, fraţi creştini: bărbaţi, femei, copilaşi, toţi suntem chemaţi să ne desăvârşim, ca să atingem acest ideal, adică să moştenim Împărăţia lui Dumnezeu. Să nu uităm acest ideal fraţi creştini. ***Suntem lăsaţi pe pământ ca să câştigăm cerul.***

Acolo, în cer, în Împărăţia lui Dumnezeu, nu intră nimic necurat. Aşa ne spune Sfântul Pavel: „***Nu vă amăgiţi fraţilor, nimic necurat nu va intra în Împărăţia Cerurilor***". Nimic necurat… ***Dar noi cât de necuraţi suntem? Avem Sfintele taine cu care ne putem curăţi, dar câţi dintre noi colaborăm cu harul lui Dumnezeu, ca să putem arunca afară din fiinţa noastră tot ce este necurat, spurcat, tot ce este urâciune înaintea lui Dumnezeu?*** Noi ne spovedim, ne împărtăşim, iar când ieşim afară [din Biserică], facem lucruri mult mai rele ca înainte.

Nouă, oamenilor, ne-ar fi foarte greu să pornim pe acest drum al desăvârşirii, dacă nu ne-ar sta Mântuitorul în faţă, spunându-ne: „Urmaţi-Mă!" ***Cum să-L urmăm?*** Luând crucea Lui. Iisus ne spune: „***Eu sunt calea, adevărul şi viaţa***". ***Calea - adică modelul.*** „***Învăţaţi de la Mine, că sunt blând şi smerit cu inima***". „Eu sunt uşa" prin care se intră la Tatăl. ***El este exemplul nostru, ghidul, călăuza noastră.***

Dar poate că ne-ar fi greu să pornim pe acest drum, dacă ne-ar sta în faţă numai Mântuitorul Hristos. Mai avem nevoie şi de alte exemple care au păşit pe acest

drum al desăvârşirilor. Aceştia sunt sfinţii, fraţi creştini. Aceşti sfinţi care, plini de curaj, L-au urmat pe Hristos cu toată fiinţa lor, aşa cum spune Sfântul Pavel: „***Urmaţi-mi mie, precum şi eu urmez pe Hristos***”.

Din această Împărăţie plină de lumină a tuturor Sfinţilor care populează cerul lui Dumnezeu, se desprind zilnic aceşti sfinţi, care ni se oferă ca modele de viaţă.

Şi iată că ne întâlnim astăzi cu doi mari Sfinţi a căror viaţă este scoasă la lumină cu toată smerenia, pentru că ei au împlinit acea poruncă grea a Mântuitorului: „***Fiţi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru din cer, desăvârşit este***”.

Sunt doi mucenici:

- ***Sfântul Dimitrie, izvorâtorul de mir****, care îşi împlineşte mucenicia sa roşie, cu sânge nevinovat, şi*
- ***Sfântul Dimitrie cel nou*** *care este tot mucenic, dar mucenicia lui a fost o mucenicie albă, de grea nevoinţă şi trudă; mucenicie fără sânge, dar tot mucenicie.*

Pentru că este foarte greu să te lupţi cu tine însuţi, este extrem de greu, fraţi creştini. Deseori noi căutăm fel de fel de scuze ca să călcăm în picioare cele mai uşoare porunci ale lui Dumnezeu şi să ne facem voia noastră. ***Este foarte greu să înfrângem răul din noi.*** Lupta aceasta au dus-o pustnicii, cei care nu au fost ucişi de alţii, ci ei singuri şi-au mortificat trupurile, ca să le facă sfinte şi curate, adevărate temple ale Duhului Sfânt. ***Aceşti mari nevoitori au luptat până la sânge cu ei înşişi, clipă de clipă, nu cumva să se strecoare în ei un gând murdar, mincinos, fals, care să întineze lăuntrul inimii. Această luare-aminte la ei înşişi le-a adus sfinţenia vieţii lor. Suntem lăsaţi pe pământ, ca să câştigăm cerul***, fraţi creştini. ***Dar câţi dintre noi avem această conştiinţă, că Dumnezeu este mereu prezent în viaţa noastră, şi câţi înţeleg pe deplin acele cuvinte spuse de Mântuitorul:*** „***Cine împlineşte poruncile Mele, acela Mă iubeşte***”?

Viaţa Sfântului Dimitrie Basarabov a fost necunoscută, fraţi creştini şi surori dragi. A fost un mare necunoscut. Era păstor de vite, văcar, într-un sat foarte mărunt, de lângă apa Lomului. ***Un mare necunoscut în afară, dar în viaţa lui de taină, era cu adevărat un templu al Duhului Sfânt şi Dumnezeu a locuit cu plăcere în trupul sfânt al acestui văcar. A fost un om de jos şi a trăit o viaţă foarte simplă. Însă avea necontenit acest cutremur sufletesc, această mare grijă, nu cumva să se abată cu ceva de la poruncile lui Dumnezeu, nu cumva să întristeze cu ceva Duhul Sfânt care locuia în el cu adevărat.***

Din viaţa lui, ni se spune că odată, din greşeală, a strivit un cuib de păsărele, în care erau numai ouşoarele, sau poate abia începuseră să iasă puişori. Şi a avut atâta mustrare de conştiinţă, încât toată viaţa şi-a pedepsit piciorul cu care a călcat acest cuib umblând desculţ. Această gingăşie sufletească nu o întâlneşti chiar aşa de uşor în rândul oamenilor, fraţi creştini. Să mă iertaţi, dar cred că mamele care-şi ucid pruncii cu atâta nepăsare, ar trebui să se gândească mai mult la acest sfânt care tremura şi-i părea rău pentru nişte ouşoare…!

Era un om sărac şi păştea vitele satului acolo, în Basarabov, satul în care se născuse el. Şi cât sta în urma vitelor, fără îndoială că se ruga. Aşa cum făcea părintele Cleopa de la Sihăstria, să mă ierte dacă spun o taină a lui. El a venit de mic la mănăstire şi l-au trimis să pască oile. Şi ne povestea odată cum stând în urma oilor, citea din Psaltire şi se ruga cu Rugăciunea lui Hristos. Fără îndoială că şi Sfântul Dimitrie se ruga şi el cu această rugăciune - mai ales că era cunoscută rugăciunea aceasta, în vremea când a trăit el.

După un timp a lăsat turma şi a alergat în pustnicie. A rămas undeva lângă apa Lomului, ducând o viaţă aspră, cu mult post, cu rugăciune neîncetată, culcându-se pe pământul gol şi asuprindu-şi trupul în tot chipul, ca să-l poată stăpâni, cum spune Sfântul Pavel. Aşa a trăit el, retras de lume, în rugăciune neîntreruptă, ca un mare necunoscut. ***Şi omul, cu cât se roagă mai mult, cu cât duce o viaţă mai atentă, mai fără păcat, mai umilă, cu cât se luminează mai mult mintea lui - harul lui Dumnezeu îl face să poată privi departe.*** Aşa s-a întâmplat şi cu Sfântul Dimitrie, încât şi-a cunoscut clipa sfârşitului, clipa morţii lui. Şi când a fost să moară, a intrat în peşteră şi s-a aşezat acolo, între două pietre, ca într-un sicriu, şi acolo a adormit somnul cel de veci. Nimeni nu ştia de el, decât numai Bunul Dumnezeu…

Au trecut anii şi s-au revărsat apele Lomului şi cu vremea, pietrele s-au răsturnat, apele au venit deasupra şi un strat gros de mâl, de aluviuni, s-a aşezat pe sfântul trup al acestui mare nevoitor, acoperindu-l cu nisip şi pietriş. A rămas îngropat în acest loc sălbatec, noroiul venea navală pe el… Şi a stat mai bine de o sută de ani sub această povară a pământului adus de ape.

Mă gândeam de multe ori la acest mormânt al Sfântului Dimitrie în care s-a îngropat el însuşi. Şi în loc să putrezească, strălucea de acolo, plin de lumină şi har, în acel mâl, în acel noroi! Invers de cum facem noi. Noi ne gândim la cavouri frumoase, pline de fală şi podoabă pe deasupra şi înăuntru zac oase pline de putrejune, punem acolo, de fapt, nişte putregai…

A stat acolo mai bine de o sută de ani. ***S-a întâmplat că în satul acela era o femeie creştină, cu multă frică de Dumnezeu, care avea o fetiţă cuprinsă de duhul cel rău. Şi într-o noapte, Sfântul se arătă în vedenie acestei copiliţe şi-i spune: „Dacă părinţii tăi mă vor scoate din locul acesta unde mă aflu, am să te vindec”. Fetiţa s-a bucurat şi a spus părinţilor ei: „Iată ce-am văzut!” Şi le-a arătat şi locul unde i s-a arătat sfântul în vis. Au anunţat preotul satului, au săpat în acel loc şi au găsit acolo trupul Sfântului Dimitrie luminos, cu oasele galbene ca ceara, cu un miros foarte plăcut ieşind din trup. Şi-au dat foarte repede seama că acolo era un om al lui Dumnezeu. Erau pe atunci foarte multe moaşte în Balcani, să n-o uităm pe Sfânta Parascheva. L-au scos de acolo şi l-au adus la Târnovo, capitala Bulgariei, şi l-au cinstit cum se cuvine unor asemenea uriaşe personalităţi duhovniceşti.***

Şi a făcut Dumnezeu că, pe cât de necunoscut a fost în viaţa sa pământească, pe atât de cunoscut să fie după aceea. S-au făcut foarte multe minuni, s-au vindecat mai ales mulţi bolnavi la sfintele lui moaşte.

În viaţa lui se spune despre un arhiereu, Ioanichie, greu bolnav. L-au adus pe aşternut la Sfântul Dimitrie şi, după trei ore cât a stat la Sfânta Liturghie, s-a făcut bine.

Mai târziu, pe la anul 1769, moaştele lui au fost aduse la noi în ţară. De atunci veghează de acolo de sus, din dealul Mitropoliei, dând multe răsplătiri tainice celor care i se roagă cu credinţă.

Fraţi creştini, acesta este, pe scurt, cursul vieţii acestui mare sfânt. Sunt mulţi oameni care ştiu foarte multe lucruri despre Dumnezeu, despre cum trebuie să ducă o viaţă cu adevărat creştină; pot scrie tratate întregi despre acest subiect. Ştim şi lăudăm pe cei care au urmat o astfel de viaţă, le întocmim cântări, aşa cum am făcut şi noi, în seara aceasta. Însă noi, deşi cunoaştem aceste reguli de viaţă duhovnicească, ducem o viaţă aşa cum ştim noi că o ducem. Adică în mişelii, în păcate, în tot felul de rele şi lipsuri duhovniceşti. La cele mai mici neajunsuri ne răzbunăm, ne urăm între noi, ne tulburăm, ne vorbim de rău şi ne otrăvim viaţa sufletească.

Nu aşa a făcut Sfântul Dimitrie. El era o fiinţă umilă, cinstită în sufletul lui şi mereu cercetându-se pe sine, ca să poată plăcea lui Dumnezeu, să împlinească întru totul voia Lui. Deşi nu ştia carte, nu ştia nici să se iscălească, însă prin felul său de viaţă, prin atenta supraveghere a vieţii lui, a ajuns ce a ajuns. De aceea, fraţi creştini, plecându-ne fruntea pe mâna lui binecuvântată de Dumnezeu şi plină de

har, să ne gândim la sfinţenia vieţii lui şi să ne îndreptăm viaţa noastră, adică să ne umilim, să ne tânguim pentru tot ce ne lipseşte din cele sufleteşti şi să cerem de la Dumnezeu să ne ajute să sporim în bine, nu atât în cunoaştere, cât mai ales în practicarea acestor reguli de sfinţire a propriei noastre vieţi.

Ne-am închinat în seara aceasta cu multă râvnă la două icoane împodobite cu flori a Sfântului Dimitrie cel nou, cel sărbătorit azi, şi a Sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorâtorul de mir, care a fost sărbătorit ieri. La această cumpănă între cei doi Sfinţi Dimitrie, să împrumutăm şi de la unul şi de la altul ceea ce au avut ei mai scump: adică dorul după Dumnezeu şi după viaţa cea sfântă.

Citeam în viaţa Sfântului Dimitrie, izvorâtorul de mir că, de micuţ, părinţii îl duceau într-o cameră, un fel de paraclis al familiei şi acolo îi spuneau: „Iată, aici este icoana Mântuitorului care S-a jertfit pentru noi. Aici este icoana Maicii Domnului; prin ea S-a născut Mântuitorul, Dumnezeul întrupat. Cinsteşte aceste două icoane şi Dumnezeu îţi va binecuvânta întreaga viaţă."

Sfântul Dimitrie Basarabov n-a avut parte de o astfel de educaţie. ***El însă a ascultat de acel glas al conştiinţei care se găseşte în fiecare din noi - această conştiinţă în care ne întâlnim cu Dumnezeu, fraţi creştini, acest glas lăuntric al lui Dumnezeu în noi, care ne mustră de câte ori facem o faptă rea.*** Pentru că nouă ni se spune când facem bine şi când facem rău; când facem o faptă rea, ne mustră cineva din noi: „nu-i bine ce-ai făcut".

Sfântul Dimitrie a ascultat de acest glas şi s-a condus după conştiinţa lui, foarte sensibilă, care îl mustra şi îl îndrepta mereu pe calea spre Dumnezeu.

De aceea, ***vă îndemn să fiţi foarte atenţi la acest gingaş glas cu care Dumnezeu vorbeşte înlăuntrul nostru. Să-L lăsăm pe Dumnezeu să vorbească în noi şi să plecăm urechea la glasul Lui - glasul conştiinţei noastre - ca să putem urma desăvârşit calea poruncilor Lui. Să ascultăm mereu de această şoaptă a Duhului Sfânt din noi, ca nu cumva să cădem la marele examen din ziua Judecăţii.***

Pentru că oricine am fi, fraţi creştini, mari sau mici, cu toţi murim. Şi când murim, ni se închid ochii aceştia, dar ni se deschid alţi ochi, şi când vom vedea unde suntem, tânguirea va fi cumplită, fraţilor! Ca şi un elev sau un student care, în loc să fie serios, să se pregătească la examen, îşi petrece viaţa în destrăbălare şi nesocoteşte pe profesor. Şi vine ceasul să se prezinte la un examen serios, şi este nepregătit, pentru că a nesocotit pe profesorul care i-a spus: „Am să te ascult din

cutare şi cutare lucru”. Şi cade la examen, „îl pică”. Aici, pe pământ, se mai poate interveni cumva, dar acolo nu se mai poate interveni în nici un fel.

Acolo mergem cu viaţa noastră duhovnicească, cu faptele noastre, aşa cum au fost ele. Pregătiţi-vă pentru acest cumplit examen, pentru că acolo nu este căutare la faţă, ci este căutare la fapte! Fiţi atenţi, fraţi creştini, la propria viaţă, pentru că Dumnezeu Se ţine de cuvânt, nu minte!

Să urmăm chipul de viaţă al sfinţilor, chipul lor plin de lumină. Şi să ne gândim la chipul din noi care este chip din chipul lui Dumnezeu şi trebuie să-l punem în lumină, trebuie să-l onorăm.

Întâlnirea cu sfinţii să fie pentru noi întâlnirea cu Mântuitorul, cu propria noastră conştiinţă. Să ne întrebăm dacă suntem sau nu pe calea pe care o aşteaptă Dumnezeu de la noi. ***Şi când vă închinaţi în faţa unei icoane a lui Hristos, Care e calea sau a Maicii Domnului care e întruparea acestei virtuţi în propria ei persoană - ea este idealul desăvârşirii atins de fiinţa feminină - sau la icoana Sfinţilor, aceşti eroi ai vieţii creştine care au luat crucea pe umerii lor, să ne fie modele de curaj şi întărire pe calea credinţei.*** Să vă fie acestea la inimă, fraţi creştini. Şi ***să-i rugăm pe cei doi Dimitrie, martirul şi cuviosul, să ne călăuzească mereu către Împărăţia lui Dumnezeu. Amin***”.

***

“La mormântul Domnului, la Ierusalim, vin fel de fel de oameni. Unii cu aparat de fotografiat, alţii lasă ţigara la uşă sau intră foarte distraţi, ca la un muzeu. Sunt şi unii care intră acolo cu un fior de dor, de a se atinge de acest mormânt al Domnului, şi se roagă în aşa fel, că simţi cum duduie inimile lor de dor după Dumnezeu, de remuşcări pentru păcatele lor. Iar când ies de acolo au chipul plin de lumină, cu adevărat. Tot aşa şi cu moaştele Sfântului Dimitrie. Cei care vin ca turişti, reci şi indiferenţi, nu primesc nici un răspuns, pentru că nici nu-l cer măcar şi ies mai încărcaţi sufleteşte, pentru că, într-un fel, au profanat un loc sfânt.

Sfântul Dimitrie, izvorâtorul de mir a fost aristocrat, celălalt a fost cioban, om de jos; dar amândoi au intrat în această mare ceată a sfinţilor. ***Pentru a dobândi sfinţenia, nu este nevoie să fii nici bogat, nici mare învăţat, ci să păzeşti poruncile lui Dumnezeu. Este nevoie de despătimire, de această luptă cu noi înşine. Să aruncăm afară tot ce e urât, tot ce e spurcat în noi, ca pe o cârpă pe care ţi-e jenă să o atingi cu mâna. Această curăţire lăuntrică dacă o putem dobândi, nu singuri, ci cu ajutorul lui Dumnezeu, încet-încet îşi face loc Dumnezeu în noi şi devenim vase ale Duhului Sfânt.***

- *„Fiţi sfinţi” nu este o poruncă valabilă numai pentru călugări, ci pentru toată lumea. Pentru că toţi suntem făcuţi să mergem în cer, nu în iad; să fim sfinţi, nu demoni.*
- *„Fiţi desăvârşiţi” este o poruncă spusă pentru toţi oamenii, pentru toate categoriile şi pentru toate vârstele. Suntem datori să fim desăvârşiţi, acesta este scopul vieţii noastre, fraţi creştini.*

Oricât am fi de cinstiţi sau necinstiţi de oameni, murim şi intrăm în uitare. Ne uită toţi, chiar şi cei cărora le-am făcut bine. Dar la Dumnezeu nu suntem deloc uitaţi, suntem mereu prezenţi.

Pentru a fi desăvârşiţi, trebuie să avem această părtăşie de virtute, această străduanie de fiecare zi, să fim tot mai buni, mai drepţi, mai sfinţi. Sfinţenia nu este un apanagiu al celor din pustiuri. Sunt atâtea familii de sfinţi. În lume e mai uşor; în pustiu, această trudă este foarte mare, „Până la sânge”, cum spune Sfântul Pavel: „***Voi nu v-aţi luptat încă până la sânge, contra duhurilor răutăţii***”. Şi în lume are diavolul foarte multe de făcut, dar totuşi putem trăi o viaţă după voia lui Dumnezeu. Şi apoi, azi nu mai sunt pustiuri. Azi, cel mai mare pustiu este în sufletul nostru, în viaţa noastră, atunci când ne depărtăm de Dumnezeu.

***Pe acest drum al desăvârşirii nu suntem singuri. Mântuitorul Hristos, Maica Domnului, Sfinţii îngeri, toţi, sunt prezenţi în viaţa noastră şi privesc truda noastră pe acest drum către cer. Singuri, nu am putea face nimic, Iisus ne spune asta*: „Fără Mine nu veţi putea face nimic”; „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârşitul veacurilor”.**

Dacă am apela zilnic la El prin rugăciune, viaţa noastră ar fi mult mai blândă, mai paşnică, mai cinstită, mai curată.

Ca să fim liniştiţi, nu trebuie numaidecât să avem de toate. Poţi să ai palate şi să fii foarte nefericit în bogăţia ta. ***Adevărata pace ne-o dă numai Iisus, izvorul păcii: „Pacea Mea dau vouă, nu cum vă dă lumea”.*** Această pace o căutăm numai când ne facem datoria de conştiinţă faţă de aproapele nostru. Să-i facem noi lui, ceea ce vrem să ne facă el nouă. Pentru că toate poruncile se pot rezuma în una: ***„Cum voiţi să vă facă vouă oamenii, faceţi-le şi voi, lor”.*** Şi cine ar vrea să fie jignit, să fie furat, să i se facă rău, să fie desfiinţat ca om? Nimeni!

Se vorbeşte atât de mult despre pace, dar pacea începe în primul rând cu noi înşine, cu aproapele nostru şi cu Dumnezeu.

- *Dacă noi am vorbi pe alţii de bine, aşa cum vrem noi să fim vorbiţi de bine, ce bine ar fi!*
- *Dacă ne-am trăi viaţa după Dumnezeu, împlinind poruncile Lui, am trăi în lumină încă de aici, de pe pământ **„Împărăţia lui Dumnezeu este înlăuntrul vostru”**, aşa spune Mântuitorul.*
- *Dacă am [năzui] mereu spre Dumnezeu spre dreptatea Lui, am gusta şi noi cu adevărat din această bucurie a Duhului Sfânt pe care au gustat-o sfinţii.*

Dar noi uităm repede şi ne încurcăm mereu cu lăcomia, cu mândria, cu egoismul şi cădem tot mai jos, în întunericul păcatului. Orice gând spurcat ne face netrebnici şi cădem din har şi trebuie apoi multă osteneală să lăcrimăm, să ne rugăm, să ne ostenim ca să revenim la ce am fost mai înainte.

Iisus stă mereu la uşa inimii noastre şi bate mereu, caută să ne ajute cu orice preţ. Însă foarte mulţi sunt şi duşmanii vieţii noastre, aceste duhuri nevăzute despre care spune Sfântul Petru că ***„umblă ca un leu, urmărind pe cine să înghită”.*** Şi în afară de aceste întrupări ale răului, mai sunt şi patimile din noi şi exemplele rele din jurul nostru. ***De aceea trebuie să fim foarte atenţi la noi înşine, la şoaptele din gândul nostru, să înţelegem ce este bine şi ce este rău. Să urmăm ce este bine, şi să ne sustragem de la ceea ce este rău. Să ne vedem de drumul nostru, pe calea lui Dumnezeu.***

Sfinţii ni se oferă ca modele. Să îi cinstim nu numai de formă, pentru felul cum vorbeşte cineva despre ei, ci să-i luăm ca model pentru întreaga noastră viaţă. Să nu treceţi nepăsători sau neatenţi pe lângă numele sfinţilor. Să-i avem ca făclieri care ne luminează calea vieţii, fiecare în felul său. Să ne apropiem de ei cu rugăciune şi cu dragoste, pentru că ei se roagă neîncetat pentru toţi cei care intră pe calea lui Dumnezeu. Să ne rugăm lor, să ne ajute să ne înnoim viaţa şi să fim temple ale Duhului Sfânt, împlinind această poruncă a Mântuitorului: ***„Fiţi sfinţi, fiţi desăvârşiţi”.***

Sfinţenia este poruncă, fraţilor. Suntem pe pământ, pentru ca să câştigăm cerul. Nu uitaţi!

Dumnezeu vede în taină toată viaţa noastră. Nimic nu e ascuns, care să nu se vădească. Şi lacrimile, şi suspinele inimii, şi rugăciunile cele de taină, în cămara ta, cu mâinile ridicate sau cu fruntea plecată la pământ, şi zguduirea conştiinţei, regretul, durerea pentru păcatele noastre, totul e înregistrat de Dumnezeu. ***Dumnezeu vede toată viaţa noastră şi picură harul Lui, şi iartă, şi şterge, şi curăţă tot ce e necurat în noi.*** Stăpânul stă cu urechile deschise ca să ne asculte

rugăciunile; noi însă poftim să ne asculte Dumnezeu fără să-L rugăm. Mântuitorul spune: ***„Cere şi ţi se va da, bate şi ţi se va deschide!”***

Mergeţi să vă întâlniţi cu Sfântul Dimitrie cel nou, acum, la ziua lui. Să-i aduceţi prinos şi omagiu, recunoştinţă şi mulţumire, pentru că el se roagă cu adevărat pentru noi. Îngenuncheaţi înaintea lui şi plecaţi-vă fruntea pe mâna lui uscată de post şi gândiţi-vă mai adânc la viaţa lui, la osteneala lui, la roadele cu care Duhul Sfânt l-a dăruit pentru ostenelile lui. A murit ca un mare necunoscut, dar a ajuns mai cunoscut decât toţi cei mari din lumea aceasta, care se mişcă numai prin puterile şi prin forţa lor - şi care apoi sunt uitaţi de toţi, pentru că nu lasă nici o dâră de lumină în urma lor, aşa cum au lăsat aceşti luceferi mari: Sfântul Dimitrie, Sfântul Gheorghe, Sfântul Nicolae…

Citiţi vieţile acestor sfinţi şi citiţi Scriptura, fraţi creştini. Citiţi şi subliniaţi cu creionul, ca să ţineţi minte - dar să o subliniaţi mai ales cu faptele. Nu uitaţi: facem bine, moştenim binele. Trăim în lumină, intrăm în lumină. Trăim în murdărie, intrăm unde e murdar. Să ne gândim mereu la noi înşine, ca să ţinem în frâu trupul acesta îndărătnic, care zburdă: „Sunt tânăr, trebuie să-mi trăiesc viaţa - ce, sunt babă?!” Ca şi cum tinerii n-ar muri! Mor şi tinerii. Să nu uităm că ne vine şi nouă sfârşitul şi în ceea ce ne va găsi, în aceea ne va judeca Dumnezeu. Nu ne jucăm cu propria noastră existenţă. Suntem lăsaţi pe pământ să împlinim un rost al nostru, un rost precis. Suntem lăsaţi ca nişte negustori, să agonisim încă de aici viaţa cea veşnică. Să nu risipim viaţa zadarnic şi pe urmă să auzim acel cuvânt îngrozitor: „Plecaţi de la Mine, netrebnicilor!”

Luaţi la inimă acest îndemn al Bisericii. Să ne trăim viaţa aşa cum se cuvine, cu înţelepciune, nu ca cei neînţelepţi. Amin”.

(în: Părintele Sofian, Editura Bizantină, 2007, Bucureşti)